pag. 348

pag. 356.

8

lats. Oh seda hirmu ja hüpü, heidumist ja meelepahandust, mis
minüd tütre ja vanemate vaikel olli. Vanema vääninu ehmast
meelepahandusse ja soome valu pärast, tütre tarest omma tore
tegosi, von mon noa ka üle tõepoo häid ei ka helva hõrna es
tõnü-leuta, enge patsperens enneyi pahatsest, tore pite füüsa v
tõnnä. Meel mõne päävä peraft läks kuninga prouwa, e mõ
omma pärnist, omma tütari naerma, ninu pai teeda, et tütres
poig-lotsi olli olnu. Mitu päivä veel perän läks ka kuninga
par oma tütre vaatmehes, ja ei rõnele soome-valu perast te
moga häid ei halva. Kui kuur nädälik möödä olli lännin,
pi olnst kuninga oma tütre väest nõudmist, kellega tema
see häätemaa-tüdi tervüs. Enit tütar pand päälo, ja vagi
kui vaeda, üttis põrmu, ennse ja peraft: „ellüna ei tija sest arjast
poiga vähämbat, mitte kui midagi!" Aga nüüd kuninga puure
viha ja õhvärdämisega tele tunnistama, ja algembolt rõnelem
punde, — olli kuninga tütar selle pärna pütu mon: „ellüna ei t
mitte midagi!" See rõne jäi terna punke per pomar, ka-tapa
poi ärä. Olligi jo tell wõimata, tõgentsat tunnistust ond
sest ta ei tija ka mitte midagi. —
Oh seda naaru ja testust, mis minüd üle elma, kui kulu-tuli, ütle
vägist tüste poost: Kuulsat kuninga tütrel olli poig! Kõik kopi-
lole, terne ildaja ja armastaja, piinsera päist päävä valge aja
päüle, kuninglan mõrsja mann, — maha saleta. Keäki ei tohi
ei tihka onolin kopilane olla. Maailma vaarnatu vehkendi-
ka üle ja täist wüsti ja kuninga poiga, neide armastajile armast
kuninga tütre arm-rõnejar. Ker elma pun ümmi jõuwat pulgu
Kui mõnigi aig imetelda ja rõnelda olli, jäi wünate ommetegi
rahwa pun vaidi, ofi arüu stööni magama. Ka kuninga
ka wanemate viha joohtu ei aigu pite vähämbat, kui tütar
ja tuhat kõrd tunnistanu olla, et ta omast lotsi-soomüsest mi-
dagi, ei kõige vähämbat ei tija. Ehaa jäivä ka umt orvamüste
mena, nüüd ei rõnele meelega, selt arjast, peraft poole enämb
midagi. Ofi jõteti aja arutella. —
Mõnigi pitu aarta olli, sest kuulsat jõhtumisest möödä läi
millest polgo viisi midagi ei pajata. Kuninga tütre poig noas jo
päümä nüüd rõnelema, ja temast pai kõigilo imetella, selt ta olli üli
väga tore. Kui ta päitme aastane olli, — tegi kuninga oma kesk
mõrga perra, üte väga puure pelli-pido, kohe kõigest maast ilma
egaft rügist, nüüd kuninga ja puure wüsti, neide prouwa, ja poja nii
tütre, kokko kutsuti, selt kuulsat kurti-pidost ofa wõtma. Maailm

pag. 393.

pag. 357.

2

puninga nüüd neide puure wüsti, wõtma kõik lahse pallemiste
tenoga warta, nüüd tullüna nimetatu pääwar, pelli pidole.
Päivaigu kedagi ei jõa tagasi, kedo pidole olli pallelda.
Kui kõik tore pls rond noore olli, ja nee üüläk föömi ja jõo-
nu ollüna — oler tore pelli-pido, kon rõõmsalt mängiti ja
tantsiti, nüüd kõige fagusti wõõmu ja illo peeti. Seraft münti jällegi
föögi-jõugi lenda, kon laud toredaste kallide föögi anomide, nüüd
jõugi klaseyga kaarmatu olli. — Kui kõik jällegi föömi ja jõmu
ollüna, nüüd neide kõige meele, kõige kõrgemba rõõmu-tipust olli-
ka, — saitse kuninger muide laps oma armutoomi pääle ja naas
jäät rõnelema: „Mu armsad puure föbra! Ma ole teid siia omale
kurti-pidole pallelnu, ja tenna teid föömast, et nu pallemiste lahsate
warta olete wõtnu, ja siia ka tulnu. Ent kõige selle man olli minul
ka üle plaan palajalt walmis, nii me siin teie kõigi een arvaldada taha.
Seie kõigilo on teada ja tuttaw, meie endise puure mure ja pahandus
nii meilejo saitme aarta eest, oma ainumma tütre peraft ofa jai:
ehige pantse pi pahar, kui ma oma saitme aastaso terwa ja targa
tütre poja teie rõnele toa, et ta eha siit kedagi omast efar väip tunnis-
toda. Sest meie, ei ka meie tütar efi ei tija kedagi selle nimetada!"
Sapalik sõitmine, nüüd selaja nurin ja põlgdus, nii lupatse rõnelsa
nõudmise peraft, — afar egaüte rona kui noore saimeke, but
kuninglik pelli-pido parremeel ei mulle sest midagi, enge läk töista
tore, tõi saitse oma tütre poja kää-kõrwal, puurde-saali, wõõrste
seda, kon kuninger teel üttes ja täist wiisteistkümne noost meest omast
efar tunnistada väsk. Talitse-silmiga tannise terwa tparadeesi, noorde-
meeste viest üle ja täist, ker lelajalt ja pildanalt noa riva, ja kui tema
näide päält üllegi ommast ei tunne, — ütel ta silmi pona efa poole
pääsden: „Ei annüa wanna tätä, siin ei ole mu tütärt tõnda!"
Kõigil pidu-rõõmul olli pelle pääle halw, teotaw tandmine ja olen
winnen, ja noa kahitsiva oman saimen pidole tulesti peraft.
Tparadeese noar peraft nii pena puust saali pite orpalema, ja
ertperaft edna mennu, kon waiga ilopa tilli päät, kerwiva ninu
kahitsiva. Saalt nägi tema ülewalt maha, nägi peraviga, mõõda
maija minewat, kon wie-woost pääl olli. Tparadeese pai rõõmsat,
kerai ratsiala pääl pusti üles, ja hõiskas kuningale: „Hama tätä,
rona tätä, tule taemna, kapänu mu tätä siia, wie-woadiga, mõõda
undikat!" Kuninger ertes pool-hõbelaualt edena mann, tõile noa-
ilma wüsti terpaerte tatan, ja noa näiwä — oh jumalakõi kuningale —
üle elatut poole meheg pikadat poisikest, peraviga wie-woati, kenda
peräu ridawat, kelle kuninger, kui omma elatud ilma kõigest pelmaid